

Titova Jugoslavija na raskršću

*Objavljeno u «Zeri i Popullit», centralnom
organu Partije rada Albanije, 02. avgusta 1966.*

rsrs, 2023.

Ono što se dogodilo i **što će se dogoditi u Jugoslaviji** logičan je rezultat izdaje interesa naroda Jugoslavije i marksizma-lenjinizma od strane titoističke klike. Narodno-oslobodilački rat koji su narodi Jugoslavije vodili tako herojski, iskoristila je titovska klika ne da donese sreću i socijalizam u Jugoslaviju, već da svrgne srpskog monarha i zameni ga hrvatskim monarhom Titom, sruši staru srpsko-hrvatsku buržoaziju i postavi novu srpsko-hrvatsku buržoaziju pod maskom «komunizma, socijalizma» na leđa naroda Jugoslavije.

Na putu na koji ih je odvela titoistička klika, narodi Jugoslavije morali su proliti krv, patiti, biti mučeni, zavedeni ovom ekipom otpadnika koja je nakon mnogo godina dovela do današnje katastrofe, koju će pratiti i druge. Narodi Jugoslavije i dalje će prolivati krv, patiće mnogo više, jer ako je ovo do sada bila faza obnove kapitalizma u Jugoslaviji, faza kroz koju će prolaziti biće faza političkih, ekonomskih i oružanih rivalstava. Unutrašnja borba u Jugoslaviji tek je započela, ali će se nastaviti razvijati u borbu za vlast, jer će se hegemonija, spletke i odmazde nizati jedna za drugom.

Biće borbe između srpskih i hrvatsko-slovenačkih udbaša, borbe za sticanje prevlasti nad vojskom, ogorčene borbe između srpskih i hrvatsko-slovenačkih klanova, borbe između manjih i siromašnijih republika i većih i bogatijih republika, borbe među različitim nacionalnostima, a to će biti pojačano verskom zavodom koja će odraditi svoje.

Titovska Jugoslavija se pretvara u “bure baruta”. Jugoslavija je na raskrsnici. Samo ciljano proleterska revolucija vođena novom, istinskom marksističko-lenjinističkom partijom može spasiti Jugoslaviju od katastrofe.

Jasno je da je srbomanska Rankovićeva grupa sa svojim aparatom UDB-e i oslanjajući se uglavnom na novu srpsku buržoaziju, te na znatan broj kadrova u vojsci i na kadrove u raznim republikama istih ideoloških pogleda ili kompromitovanih od Rankovićevih organa, pokušala preuzeti vlast u Jugoslaviji. Ova grupa je doživela privremeni zastoj, ali nije položila oružje i ne izgleda verovatno da će položiti oružje, uprkos strogim merama koje oponirajuća Tito-Kardelj-Bakarić klika preduzima.

Rankovićeva srbomanska klika dugo je radila u tom smeru i trebala je biti sigurna da će svoj puč izvesti na miran i normalan način bez mnogo «lomova». Zapravo, Tito je bio svestan ove aktivnosti i svesno ju je prećutkivao, sve dok se aktivnost srbomanske klike držala u granicama njegovog smera. Tito je igrao ulogu akrobata između suparničkih klanova i Ranković je imao puno uverenje da će nakon Titove prirodne ili prisilne smrti zauzeti njegovo mesto prema “čuvenom novom Ustavu”.

“Tiha i normalna” evolucija te vrste nije se mogla dogoditi u Jugoslaviji u kojoj je uspostavljen kapitalizam, gde vlada zakon džungle, gde je šovinizam na svom vrhuncu, u Jugoslaviji kolonizovanoj politički i ekonomski od raznih imperijalista, pre svih, američkih. Tamo su imperijalisti ti koji donose zakon, jer su uložili velika ulaganja kapitala koja moraju zaštititi u svakoj prilici, koji mora doneti veliku dobit, dobit koja proizlazi iz sisanja krvi naroda Jugoslavije.

Zbog ovog unutrašnjeg stanja Jugoslavije, “jedinstvo” krvave klike Tito-Ranković-Kardelj-Bakarić itd. nije moglo dugo trajati, bez obzira na činjenicu da su njeni članovi bili i uvek će biti u potpunom jedinstvu protiv

marksizma-lenjinizma i marksističko-lenjinističkih komunističkih partija, protiv narodnih republika koje su nepokolebljive na socijalističkim osnovama.

Izdaja marksizma-lenjinizma od strane titovske klike koja je dovela (a nije mogla a da ne dovede) do rascepa u njihovim redovima, dovela je i do nacionalističkog suparništva i šovinizma među njenim pripadnicima, a kao posledica toga, različita nacionalna grupisanja u Jugoslaviji koja su se pokušala afirmisati i ojačati svoje pozicije u državi, ekonomiji i vojsci, svaka na leđima druge i manje moćnih. Kurs starih srpsko-hrvatskih nacionalističko-šovinističkih rivalstava, oživljen je i postavljen na noge.

Tito je sam dužan da prizna postojanje ovih kapitalističkih grupacija u redovima titoizma, ali on pokušava zamaskirati ovu stvarnost oživljavajući stari partijski termin «frakcija». Činjenica je da pitanje «Saveza komunista Jugoslavije» ne igra nikakvu ulogu i nema nikakav uticaj u ovoj gužvi, jer se odavno izrodila, lišena svakog autoriteta. Niko nije verovao, niti se oslanjao na «Savez komunista Jugoslavije» osim Rankovića, koji ga je u svojstvu organizacijskog sekretara koristio

kao svoje imanje i pretvorio ga u čisto pomoćni aparat UDB-e. Stvarna “reorganizacija” “Saveza komunista Jugo-slavije” o kojoj klika Tito-Kardelj-Bakarić tako glasno govori, nije ništa drugo do likvidacija ovog alata rankovićevske UDB-e i stvaranje novog bezbednosnog mehanizma za zaštitu klike hrvatsko-slovenačkih «ustaša». Kapitalističke grupe koje su nastale u ovom prvom periodu u Jugoslaviji imale su podršku stranih imperijalista, Amerikanaca, sovjetskih revizionista, Engleza, Italijana i drugih, na osnovu njihovih specifičnih veza. Borba između ovih kapitalističkih grupacija unutar Jugoslavije, vodi se i biće vođena radi prevage koja će od njih steći kontrolu nad vojskom, državnom bezbednošću i kapitalističkom ekonomskom moći, ali svaki uspeh, čak i privremeni, kojim će kojagod grupa imati superiornost, mora imati podršku te imperijalističke države koja je stekla moćnije ekonomske pozicije, i ima najjače agente u Jugoslaviji. Stoga je jasno da imperijalistička država koja vlada u titoističkoj Jugoslaviji i koja tamo donosi zakone, nije nijedna druga do Sjedinjenih Američkih Država.

Interesi američkog imperijalizma, bili oni politički ili ekonomski, zahtevaju da njeni

jugoslovenski agenti na čelu s Titom, ne samo izdaju marksizam-lenjinizam, ne samo da se urote protiv i potkopaju druge socijalističke zemlje, već uspostave u samoj Jugoslaviji “decentralizaciju” i “samoupravljanje”, uspostave najpogodnije uslove za ponovno uspostavljanje kapitalizma, za slobodna kapitalistička ulaganja u one sektore ekonomije koji bi bili plodonosniji za imperijaliste i u pogledu ekonomije i politike. SAD i druge strane kapitaliste, naravno, ne bi moglo zanimati i ne zanima da ulažu u one republike Jugoslavije koje ne donose velike profite. Zašto bi stalo Amerikancima i njihovim jugoslovenskim agentima sa Titom na čelu ako Crna Gora, Bosna i Hercegovina, Makedonija ili Kosovo i Metohija ostanu siromašne republike, nerazvijene, izvori sirovina i jeftine radne snage za bogatije republike i američke fondove?

S druge strane, da bi vladao, američki imperijalizam, kao i svi imperijalizmi, mora zavaditi. Decentralizacija uspostavljena u Jugoslaviji bila je, drugim rečima, američka politika izazivanja raskola, ukidanja nove srbomanijske hegemonije koja je sledila ekonomske, političke i društvene tradicije stare, srpskih kraljeva i monarha. Iz događaja koji se razvi-

jaju u Jugoslaviji proizilazi da je Rankovićeve klika, koja je imala podršku srbomanske buržoazije, imala podršku UDB-e, ali manje podršku Amerikanaca.

«Titoistička decentralizacija i samoupravljanje» podrila bi tradicionalne dominantne pozicije srpskog šovinizma srpskog kapitala, koji je držao pod kontrolom i pod svojom milosti i nemilosti sve ostale narode Jugoslavije, oslabilo bi administrativnu i policijsku moć Rankovićeve srpske klike u korist druge hrvatsko-slovenačke kapitalističke klike i američkih imperijalista.

Stoga je Rankovićeve srpske klika postala svesna opasnosti i preduzela je ozbiljne korake da proveri i likvidira, pri dolasku na vlast, ovaj novi oblik “upravljanja ekonomijom i državom”, ne zato što nije bio »socijalistički«, nego zato što je u stvarnosti kapitalistički oblik, koji nemilice podriva «istorijsku» srpsku hegemoniju.

U ovoj borbi za vlast, evidentno je da je hrvatsko-slovenačka klika imala podršku Amerikanaca. Očigledno, Rankovićeve srpske klika, u pokušaju da neutrališe ovu prepreku,

stupila je u tajne pregovore i kontaktirala sa kremaljskom ruskomanskom revizionističkom klikom, te nameravala da stvori moderni caristički savez, inspirisan starim šovinističkim tradicijama panslavizma. Tito je to isto tako implicirao kada je zamurio Rankoviću da je primenjivao, kako to oni nazivaju «staljinističke metode». Ovi izdajnici su previše bedni da bi prišli Staljinu, ali postavlja se pitanje: gde je bio ovaj Tito, ovaj pomahnitali antistaljinist, koji svih ovih poslednjih petnaest godina nije video te takozvane «staljinističke» metode i nije preduzeo korake protiv njih? Metode UDB-e bile su tipične jugoslovenske fašističke metode koje je usvojio Tito, protiv kojih se Staljin kao veliki marksist borio snažno i to do poslednjih dana svog života. Ali to nije pitanje metoda; na ovaj način Tito je hteo prikriveno osuditi Rankovićeve veze sa izdajničkom klikom iz Kremlja.

Događaji čine evidentnijim da su Sovjeti u titovskoj Jugoslaviji imali za cilj ojačati Rankovićevu srpsku kliku koju nisu propustili proglasiti «pozitivnijom, više ulevo», kako bi dominirali i pogazili drugu hrvatsko-slovenačku kliku, koja je, očito, stekla prednost u ekonomiji i nije manje moćna u

vojsci jer ima Tita na svojoj strani i koja uživa, pre svega, puno poverenje Amerikanaca.

Dakle, rivalstva koja se razvijaju u Jugoslaviji, usko su vezana s rivalstvom između vanjskih vukova koji žele vladati narodima Jugoslavije, odnosno prvenstveno s rivalstvom između SAD-a i sovjetskih revizionista.

Ovo je borba na život i smrt. Svetski imperijalizam i sovjetski revizionizam zajedno sa svojim agentima na Balkanu i Srednjoj Evropi, imaju za cilj stvaranje na Balkanu i Centralnoj Evropi situaciju od pre Prvog svetskog rata i intervala između dva svetska rata, imaju za cilj uspostavljanja zona njihovih kapitalističkih interesa, pri ponovnom uspostavljanju starih saveza i sfera uticaja, imaju za cilj sejanje razdora i pokretanje krvo-prolića među narodima Balkana i Centralne Evrope, oživljavanje starih zavada i feuda.

Ovo je njihov način delovanja, dok bismo mi, narodi i pravi komunisti Balkana i Centralne Evrope, trebali osujetiti ove šeme naših pomahnitalih neprijatelja.

U ovoj borbi za vlast u redovima titoizma među klanovima koje podržavaju Amerikanci i sovjetski revizionisti, vidimo ocrtavanje i razjašnjavanje političkih odnosa, u nekim slučajevima diktiranih i od strane drugih i potaknuti nacionalnim sklonostima, ili tzv. „socijalističkim“, ali koji su revizionistički proračuni ili računi falsifikovani u određene svrhe. Vidimo da su revizionističke klike na vlasti na Balkanu, u centralnoj i istočnoj Evropi u pokretu. Neki poslušni lakeji sovjetskih revizionista, došli su u tako blizak kontakt s jugoslovenskim titoistima zadnjih godina, da su se gotovo povezali s njima. Sada ti lakeji čekaju naređenja iz Moskve da započnu svoja šovinistička oživljavanja prema Jugoslaviji. Oni drugi, antislovenski do srži, podržavaju Tita, i nastavljaju proglašavati Jugoslaviju socijalističkom zemljom, ne zato što Tito nije Sloven, već zato što je prvenstveno proamerički i prozapadni čovek, jer je razmenjivao poljupce sa demohrišćanskim Latinima, i uspostavio diplomatske odnose sa Vatikanom. Drugi, koji se žele zauvek rešiti okova sovjetskih revizionista, pevaju serenadu Titu, i nastavljaju ga nazivati svojim spasiteljem.

Tako, sa jedne strane, američki imperijalisti igraju na svoju kartu sa svojim klikama, a s druge, sovjetski revizionisti igraju na svoju kartu, sa svojim klikama. Činjenica je da su SAD sa svojom klikom pobedile, a sovjetski revizionisti sa Rankovićem na čelu izgubili u Jugoslaviji.

Koja je uloga odmetnika Tita u tome?

Tito se potpuno slagao sa svim zločinima koji su počinjeni u Jugoslaviji, bio je glavni huškač i upravitelj, vatreni je izdajnik naroda Jugoslavije i marksizma-lenjinizma, koji se potpuno složio s Rankovićem, sve dok su on i srpska klika bili lojalni njegovom rukovodstvu, i nisu ugrožavali njegovu pro-SAD unutrašnju i spoljnu politiku. Tito je bio povezan sa hiljadu niti i za sva vremena sa američkim imperijalizmom.

Titova politika je politika američkog imperijalizma, koja je uvek imala za cilj ne samo uništavanje socijalizma posvuda, već posebno uništavanje Sovjetskog Saveza koji su hruščovski revizionistički lideri pretvorili u građansku državu. **Budući u službi SAD – a, Titova klika može ići čak dotle da**

razbije samu jugoslovensku Federaciju, radi što većeg interesa američkog imperijalizma, da postavi „pozitivan“ primer „specifičnog socijalizma“ kako bi podelila Sovjetski Savez na odvojene republike, za podelu Čehoslovačke na Čehe i Slovake itd. «Zavadi pa vladaj» je zakon imperijalističke dominacije.

Tito je jedan od zanatlija katastrofe u Sovjetskom Savezu, pa je, u rivalstvu između Amerikanaca i sovjetskih revizionista u uspostavljanju hegemonije u svetu, Tito stao na stranu Amerikanaca; zato se svrstava na stranu hrvatsko-slovenačke kapitalističke klike, koja ima antirusku i prozapadnu tradiciju.

Naravno, Tito je dvaput razmislio kada je odlučio raskinuti sa srpskom klikom, jer se toga jako boji, ali se osećao dužnim da to učiniti, jer je Rankovićeve srpska klika izmakla iz njegovih i američkih ruku, i stvorila bi se situacija u kapitalističkoj Jugoslaviji u kojoj bi sa Titom bilo gotovo, a Ranković, koji bi zauzeo njegovo mesto, pokušao manevrisati između Amerikanaca i sovjetskih revizionista.

Klika Tito-Kardelj-Bakarić duboko je svesna i uvek će osećati strah i opasnost od nadolazeće velikosrpske klike, koja joj pretili. Tako ćemo biti svedoci daljeg razvoja ove situacije, koja će doći do najviše tačke pogoršanja, **ne isključujući eventualni raspad Federacije i oružanu borbu.**

Jugoslavija je na raskrsnici: ili će biti rascepkana između unutrašnjih i suparničkih spoljnih kapitalističkih klika, ili će se jugoslovenski narod uzdići i pobuniti ponovo pod vođstvom istinskih jugoslovenskih marksista-lenjinista, da bi Jugoslaviju otrgli od ove klike krvopija, i vratili natrag putu heroja Narodnooslobodilačkog rata, Arse Jovanovića i onih masakriranih na Golom otoku, marksizmu-lenjinizmu i pravom socijalizmu. Drugi način ne postoji, i samo će narodi Jugoslavije i sami jugoslovenski marksisti-lenjinisti morati i sigurno izabrati ovaj način.

*Prevod: Revolucionarni savez rada
Digitalizacija: Revolutionary Democracy*

savezrada.org